

1. IK ZOU DE WOLKEN WILLEN TERUGBLAZEN

Ik zou de wolken willen terugblazen. Terug naar daar
waar ze zo mooi waren.

Grote, mollige pakken wolken.

Witte, geen grijze.

Fijne, lichtbrengende dingetjes die in de lucht verblijven.

Want jij brengt ook licht voor me.

Steeds weer.

Als je er niet bent, kijk ik naar de wolken.

Kies er een uit en op dat moment ben je er voor me.

Zweef je me voorbij, geen nood dan kies ik een andere.

Witte, geen grijze.

Maar soms zijn er maar weinig van jullie, dat is nu
eenmaal zo.

En zou ik je willen terugblazen.

Terug naar daar waar je zo mooi waart.

2. AFREKENING MET EEN MOOIPRATER

Persoonlijk voel je jezelf rijk. Alleen ook rijk van geest?
Je moet geen mooiprater, macho zijn, om fijne dingen te vertellen.

Het praten alleen telt niet, heeft geen nut, ook niet voor degene die op dat moment zijn praat doet maar niet beseft wat hij uit zijn mond gooit.

Zonder afbraak te doen van de vrijheid van spreken, ben ik blij dat we aan deze kant van de wereld wonen.

De tafel kan nooit groot genoeg voor je zijn als je gelijk hebt. Als je denkt dat je gelijk hebt.

En de wereld rondom jou draait.

Er geen uitweg is zonder jou.

Je gezicht schijnt uit dat je alleen op de wereld bent, zeker zo een uniek persoon.

Niet dat je dat zo wilt natuurlijk, of het zo wilt laten uitschijnen?

De tafel voor je, of beter rond je, is als een map van Europa.

En effe later doe je er een werelddeel bij, ongewild.

Want zo ben je.

Want jij, jij doet niets.

Het is je tafelpubliek dat het zo wilt schijnbaar.

Je voelt in je binnenzak, het is alsof je creditcard een credit sprong heeft gemaakt.

Je credit-line, als je er nog een hebt tenminste, is verhoogd.

“Mogen we nog effe een flesje ...” gebiedt je de barman.

Voorlopig is alles nog “mogen”, “effe” en in het verkleinwoord.

Alhoewel jij, jij vraagt niets, jij gebiedt.

Je bent een voetballer die een gemaakte goal niet maakt en tijdens een persconferentie zegt dat het de doelman zijn schuld is.